

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **V. Y. D., nar., státní příslušnost**
t. č. pobytem
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-953/ZA-ZA11-HA10-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-953/ZA-ZA11-HA10-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Podle napadeného rozhodnutí bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci je legalizace pobytu na území ČR, aby zde žalobce i nadále mohl zůstat se svou přítelkyní a její dcerou.
3. Po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce dle žalovaného uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. V průběhu života se neúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru, nijak se veřejně neangažoval a neměl ve vlasti žádné problémy s vietnamskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami.
4. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Svou vlast žalobce opustil za vidinou výdělků, návrat do země odmítá z ekonomických důvodů.
5. Žalovaný konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu hrozilo vycestování z ČR. Po příjezdu do ČR dne 11. 11. 2001 žalobce na území pobýval protiprávně. Žalovanému je známo ze znění závazného stanoviska č. j. OAM-15-3414/VL-2007 ze dne 5. 9. 2007, že žalobce pod jinou identitou podal žádost o mezinárodní ochranu v roce 2001 a následně obdržel negativní stanovisko, toto rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno i soudními instancemi. Žalobce tuto skutečnost nerespektoval a dál pobýval na území ČR nelegálně. Žalovanému je dále známo z jeho úřední činnosti, že se žalobcem bylo v letech 2004 a 2006 vedeno správní řízení o správním vyhoštění, které opět nerespektoval. Dne 24. 9. 2014 podal žádost o povolení k legálnímu pobytu za účelem sloučení s občanem ČR. Žalobce obdržel negativní stanovisko na základě nesplnění požadavků. Rodinné vazby na území ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
6. K žalobcem tvrzeným potížím v zemi původu, jimž by čelil po návratu a které se týkají jeho obavy z nového začátku ve vlasti, žalovaný uvedl, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není tedy důvodem pro udělení azylu.
7. Taktéž žalovaný nespatrił důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v ČR nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce.
8. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že ani existence rodinných vazeb žalobce na území ČR nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003, nebo ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů a nelze dovodit, že by situace žalobce byla jakkoliv výjimečná, či zvláštního zřetele hodná.

9. Žalovaný také nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť tento neuvedl, a ani žalovaný nenalezl na základě zpráv o Vietnamu žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Stejně tak žalobci nehrozí v zemi původu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce potvrdil, že před jeho odjezdem z vlasti v roce 2001, stejně jako v době jeho pobytu ve vlasti v roce 2018, neměl žádné potíže se státní vietnamskou mocí. Z informačních zdrojů taktéž vyplynulo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle zákona o azylu. Dle žalovaného vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce neprokázal, že by neudělením mu doplňkové ochrany porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Samotné právo na společný život žalobce s jeho přítelkyní není neudělením mezinárodní ochrany popřeno, přítelkyně žalobce je rovněž státní příslušnicí Vietnamu a tudíž mohou společně pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně ČR. V případě jeho adoptivní dcery žalovaný konstatoval, že se nejedná o adopci úřední, ale pouze o dohodu mezi matkou nezletilé a žalobcem. Skutečně odpovědným za výchovu a výživu dítěte je kromě matky nezletilé také otec a ten je občanem ČR. K námitce žalobce, že jeho návrat do vlasti bude mít pro jeho přítelkyni a její dceru neblahý ekonomický dopad, žalovaný konstatoval, že přítelkyně žalobce je dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, která bude schopna zajistit sobě a své dceři potřebné ekonomické zázemí. Přítelkyně žalobce má navíc možnost požadovat po biologickém otci své nezletilé dcery úhradu jejích životních nákladů prostřednictvím soudních instancí. Co se týče narušení vztahu žalobce s nezletilou, žalobce může po vycestování do vlasti získat povolení za účelem sloučení rodiny.
10. V případě žalobce nepřistoupil žalovaný ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.
11. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje náležitosti dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť výrok rozhodnutí musí obsahovat ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. Napadené rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, dle jakých ustanovení žalovaný postupoval a z jakého důvodu nebyla žalobci mezinárodní ochrana přiznána. V zákoně o azylu je obdobná formulace („azyl nelze udělit“, resp. „doplňkovou ochranu nelze udělit“) použita pouze v ust. § 15 a 15a zákona o azylu, v nichž jsou taxativně uvedeny důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany. Takové důvody však v případě žalobce dány nejsou a ani odůvodnění napadeného rozhodnutí nenasvědčuje tomu, že by na straně žalovaného existovala domněnka o existenci těchto důvodů u žalobce. Dle žalobce žalovaný zamýšlel napadeným rozhodnutím zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to pro některý z důvodů dle ust. § 16 zákona o azylu, tedy pro zjevnou nedůvodnost žádosti. Podle ust. § 27 odst. 5 zákona o azylu rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost lze vydat nejpozději do 30 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula dne 13. 12. 2018.

S ohledem na znění citovaného ustanovení po uplynutí takto stanovené lhůty již nelze rozhodnutí z důvodu zjevné nedůvodnosti již vydat. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 4. 2018, tedy po uplynutí stanovené lhůty a rozhodnutí je tak nezákonné.

12. Žalobce má dále za to, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele, pro něž by mu měl být udělen humanitární azyl. Situace žalobce je značně odlišná od situací žalobců v napadeném rozhodnutí citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce žije od roku 2004 se svou partnerkou, se kterou vychovává dítě – občanku ČR. Byť mu nesvědčí biologické otcovství, je fakticky otcem nezletilé a nezletilá ho jako otce vnímá. Je zřejmé (a ani žalovaný tuto skutečnost nijak nepopírá či nezpochybňuje), že se jedná o rodinu se všemi jejími atributy. Na druhou stranu však žalobci nesvědčí žádný oficiální dokument, který by existenci popsanych rodinných vazeb stvrzoval – žalobce není manželem své partnerky a není zapsaným otcem nezletilé dcery. Z tohoto důvodu nelze uvažovat o podání žádosti o pobytový status spojený s jeho rodinnými příslušníky. Na druhou stranu zamítnutím žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dochází k nucení žalobce k vycestování a tedy k rozdělení rodiny. Úvahy žalovaného o tom, že má partnerka žalobce následovat do země původu jsou nepřiléhavé. Partnerka žalobce má uděleno povolení k pobytu na území ČR, pobývá na území takřka 20 let a zejména je matkou nezletilé občanky ČR. Jako vhodnější řešení rodinné situace se jeví udělení mezinárodní ochrany žalobci, aby tak rodina zůstala zachována a nebyly přetrhány jejich vazby.
13. S ohledem na uvedené žalobce žádá soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. K napadenému rozhodnutí dodal, že výroková část je dostatečně přesná a úplná, není pochyb, který orgán v rámci své kompetence, o kom a v jaké věci rozhodoval a podle jakých zákonných ustanovení rozhodl. Ani sám žalobce (resp. jeho právní zástupce) nemá pochyb o tom, že bylo rozhodováno ve věci jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jak bylo rozhodnuto, což vyplývá i z žalobních bodů uvedených v podané žalobě.
15. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož bylo vydáno po lhůtě, ve které je možné žádost o mezinárodní ochranu zamítnout pro její zjevnou nedůvodnost, žalovaný uvedl, že došel k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu, nikoliv pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 zákona o azylu. Nedošlo zde tedy k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost, jak se v žalobě uvádí. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.
16. Na základě uvedeného žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

17. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
18. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 8. 11. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 13. 11. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Uvedl, že je státním příslušníkem, národnosti a je bez náboženského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný a není biologickým otcem žádného dítěte, je adoptivním otcem, nar., státní příslušností ČR. Z vlasti odcestoval v roce 2001, naposledy přicestoval přes dne 8. 5. 2018. V roce 2018 pobýval ve jeden měsíc. V dřívější době nikdy nepobýval v jiném státě EU. Rovněž nedisponoval uděleným vízem či povolením k pobytu v jiném státě, kromě ČR, kdy mu bylo uděleno vízum za účelem sloučení rodiny, které mu bylo prodlužováno pravidelně od roku 2016 do listopadu roku 2018. O mezinárodní ochranu v ČR žádá poprvé, neboť zde nemá legální pobyt.
21. Téhož dne pak byl proveden pohovor s žalobcem, který dále doplnil, že z odcestoval, protože je tam obtížný život a chtěl vydělávat peníze. Jeho cílovou zemí byla ČR, protože tady již byli jeho známí. Nepodařilo se mu získat vízum do ČR, proto si vyřídil ruské vízum. Týden pobýval v, odkud pak nelegálně přicestoval do ČR. Neví, z jakého důvodu mu byl jeho legální pobyt v ČR v roce 2018 ukončen, v této věci ho zastupoval blíže neurčený právní zástupce. Následně mu byl vystaven výjezdní příkaz z ČR, s termínem vycestování do dne 8. 11. 2018. O mezinárodní ochranu požádal, aby nemusel vycestovat. Za zmíněného pobytu vev roce 2018 neměl žádné problémy. V roce 2003 se seznámil se svou přítelkyní nar., státní příslušností Jeho přítelkyně má dceru z předchozího vztahu, která má po svém otci občanství ČR. Dceru adoptoval neoficiálně na základě dohody se svou přítelkyní v roce 2004. Žádné úřední doklady o adopci dítěte neexistují. Od roku 2003 žijí společně. Přítelkyně pobývá v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Adoptivní dceru žalobce od malička doprovázel do školy, přispíval finančně na její výchovu, oblečení, školní pomůcky atd. Žalobce pracuje jako kuchař. Pokud by žalobce musel vycestovat do, pro jeho přítelkyni a dceru by nastala těžká situace, jak životní, tak ekonomická. S přítelkyní a její dcerou nezvažovali návrat do, protože je tam těžká ekonomická situace a obává se, že by jeho návrat narušil jejich rodinný vztah.

22. Krajský soud předně konstatuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
23. Předně krajský soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a v souladu se zákonem. Z výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jakým způsobem a z jakých důvodů žalovaný rozhodl. Žalovaný posuzoval splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny nejsou, pročez žalobci mezinárodní ochranu neudělil, což zřetelně vyjádřil ve výroku svého rozhodnutí a odůvodnil v odůvodnění. Výrok napadeného rozhodnutí zní: „[...] *mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon a azylu), se neuděluje.*“ Ve výroku užitá formulace neubírá rozhodnutí na určitosti a srozumitelnosti. Smyslem § 68 odst. 2 zákona správního řádu nepochybně není uvést ve výroku rozhodnutí úplný výčet veškerých pro věc relevantních ustanovení právních předpisů. Skutečnost, že žalovaný procesně postupoval podle správního řádu je v odůvodnění rozhodnutí vyjádřena výslovně. Žalovaný také nezamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou dle § 16 zákona o azylu. Taková skutečnost z napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá. S ohledem na to žalovaný nerozhodoval ve lhůtě podle § 27 odst. 5 zákona o azylu, a nemohl tedy tuto lhůtu nezákonně překročit.
24. Žalobce dále namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl, neboť od roku 2004 žije s partnerkou, se kterou vychovává dítě.
25. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
26. Z dikce citovaného ustanovení lze již na základě gramatického výkladu dovodit, že zákonodárce při jeho formulaci použil nejen princip subsidiarity, ale také neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“. S ohledem na tuto skutečnost tak bude vždy záležet na konkrétních okolnostech případu, zda jsou natolik zásadní, aby odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany za předpokladu, že žadatel jinak nesplňuje taxativně stanovené podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Současně je v tomto ohledu třeba zohlednit ustálenou judikaturu, podle níž nemá žadatel o mezinárodní ochranu subjektivní právo na udělení humanitárního azylu, spadajícího pod rozsah správního uvážení příslušného orgánu veřejné moci, a to za podmínky, že se z jeho strany nejedná o projev libovůle v rozhodování (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004-72 a ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 161/2005-83; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování*

humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

28. Přestože je výše uvedený výčet důvodů pouze demonstrativní a vždy tak bude záviset na individuálních okolnostech případu, včetně následného způsobu posouzení jejich závažnosti ze strany příslušného správního orgánu, nelze za pravidelný důvod k udělení humanitárního azylu považovat skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu usiluje o legalizaci svého pobytu za účelem realizace soukromého a rodinného života s osobou, která je občanem České republiky.
29. Důvod pro udělení humanitárního azylu spatřuje žalobce ve svém rodinném životě. Od roku 2004 žije se svou přítelkyní a její dcerou, kterou taktéž považuje za svoji dceru a která ho jako otce vnímá. Pokud by došlo k vycestování žalobce, došlo by k rozdělení rodiny.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 Azs 18/2005-35: „*Manželství s občanem České republiky pojmově vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť občan České republiky nemůže být v České republice azyl udělen. Trvalý pobyt cizince, který uzavřel manželství s občanem České republiky, je upraven v § 65 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců. Manželství s občanem České republiky samo o sobě nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.*“ Tím spíše nepředstavuje rodinný život žalobce s jeho přítelkyní (nikoliv jeho manželkou) a její dcerou (jejímž otcem není žalobce) případ hodný zvláštního zřetele. Tato žalobcova tvrzení tedy jsou relevantní pohledem zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nemají však schopnost účinně zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci podle zákona o azylu.
31. Krajský soud je tedy toho názoru, že žalovaný v projednávané věci nepřekročil meze správního uvážení, když v souladu s ustálenou judikaturou žalobci azyl z humanitárních důvodů neudělil.
32. Dle žalovaným zjištěných informací není vietnamský trh práce ve stavu, který by žalobci znemožňoval ve pracovat. Vzhledem k uvedenému nelze uzavřít, že by měl pobyt ve Vietnamu pro žalobce natolik nepříznivé následky, které by vyvolávaly potřebu udělení humanitárního azylu žalobci i z důvodu ekonomických.
33. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců.
34. Pokud žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v roce 2018, tedy v okamžiku, kdy pozbyl pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, svědčí to podle názoru soudu spíše o účelovosti jeho jednání, nežli o existenci azylově relevantních důvodů. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z

hlediska časového, tak z hlediska prostorového (srov. rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51). O tom, že žalobce nemá obavy z návratu do a je schopen tam žít, nejlépe svědčí to, že do vycestoval a jak sám uvedl, žádné problémy tam při svém pobytu neměl.

35. Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že žalobce si žádostí o mezinárodní ochranu pouze chtěl zlegalizovat pobyt na území ČR, je správný. Přijaté řešení tak v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu odpovídá okolnostem případu a je souladné s veřejným zájmem. Napadené rozhodnutí pak žalovaný řádně odůvodnil, když uvedl, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný v rámci správního řízení provedl podrobné dokazování. Napadené rozhodnutí pak vychází z dostatečných podkladů a z pohledu soudního přezkumu je jeho odůvodnění zcela dostatečné a přesvědčivé. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil při svém rozhodování z mezí a hledisek stanovených zákonem.
36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.
37. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně